

Kitab Daniel - Nomor Lima Puluh Opat

Nyingkab Poé-poé Pamungkas: Pangumbaraan Daniel pikeun Pangarti

Jeff Pippenger

2024-01-18

Urang mungkas hiji artikel panganyarna ku hiji petikan tina **Prophets and Kings**, nalika Sadérék White nétélakeun yén Daniel keur narékahan “ngartos hubungan anu aya antara panawanan salila tujuh puluh taun, sakumaha geus dinubuatkeun ku Yermia, jeung dua rébu tilu ratus taun anu dina titingalian anjeunna ngadangu utusan sawarga ngadawuh bakal kaliwat saméméh panyucian tempat suci Allah.”

“Ku hiji paningal séjén deui cahaya anu leuwih jentre dipaparinkeun ngeunaan kajadian-kajadian mangsa nu bakal datang; sarta dina ahir ieu paningal Daniel ngadangu ‘hiji anu suci keur nyarita, sarta anu suci séjén nanya ka anu suci tangtu anu keur nyarita téa, Sabaraha lilana ieu paningal?’ Daniel 8:13. Waleran anu dipasihkeun, ‘Nepi ka dua rébu tilu ratus poé; tuluy Bait Suci bakal disucikeun deui’ (ayat 14), ngeusian anjeunna ku kabingungan. Kalawan sagemblengna manah anjeunna neangan harti paningal éta. Anjeunna teu bisa ngartos patalina antara panawanan tujuh puluh taun, sakumaha geus dipramalkeun ku jalan Yeremia, jeung dua rébu tilu ratus taun anu dina paningal ku utusan sawarga dinyatakeun bakal kaliwat saméméh disucikeunana Bait Suci Allah. Malaikat Jibril maparin tafsiran sabagian ka anjeunna; tapi waktu nabi ngadangu kecap-kecap, ‘Paningal éta ... bakal pikeun loba poé,’ anjeunna tumpur. ‘Kami, Daniel, tumpur,’ kitu catetan pangalamanana, ‘sareng gering sababaraha poé; sanggeus éta abdi hudang deui, teras ngalaksanakeun pagawéan raja; sareng abdi kacida kacengangen ku paningal éta, nanging teu aya anu ngartos kana éta.’ Ayat 26, 27.” *Prophets and Kings*, 553, 554.

Kaum Millerit henteu kungsi nepi ka hiji pamahaman anu lengkep ngeunaan amanat dasar anu ku maranéhna diproklamasikeun. Nalika waktuna sumping, nyaéta nalika Singa tina kaom Yuda ngupayakeun maparin katerangan anu leuwih jero ngeunaan “tujuh masa,” maranéhna asup kana pangalaman Laodikea, sarta tujuh taun ti harita nampik sakabéh caang ngeunaan “tujuh masa” éta. Maranéhna henteu kungsi ningali hubungan anu lengkep antara tujuh puluh taun jeung dua rébu tilu ratus taun, anu ku Daniel geus dipaluruh kalayan gemet pikeun kahartos. Daniel ngawakilan umat Allah dina poé-poé panungtungan.

Nagara ngararasakeun Sabat-sabatna téh mangrupa bagian tina perjangjian anu dipasihkeun ka Israél baheula, anu ngawengku pituduh ngeunaan reureuhna nagara unggal taun katujuh. Éta perjangjian ngawengku siklus tujuh taun anu diulang tujuh kali. Éta ngawengku ngabébaskeun jeung mulangkeun deui harta banda sarta budak-budak dina ahir tujuh siklus tina tujuh taun (opat puluh salapan taun) dina mangsa pangéling-ngéling anu katelah Yobel. Bangsa Yahudi henteu taat kana prinsip-prinsip perjangjian éta, sarta 2 Babad nétélakeun yén tujuh puluh taun panangkaran, anu diucapkeun ku nabi Yermia, ngawakilan opat ratus salapan puluh taun saméméhna tina pangrebélan. Dina opat ratus salapan puluh taun, lamun Israél baheula taat kana parentah-parentah

dina éta perjangjian sakumaha anu ditepikeun dina Imamat dua puluh lima, tangtu bakal aya jumlahna tujuh puluh taun di antarana nalika nagara ngareureuh. Sataun nurutkeun Alkitab téh tilu ratus genep puluh poé, sarta tilu ratus genep puluh poé dikalikeun ku tujuh (“tujuh kali”) sarua jeung dua rébu lima ratus dua puluh poé.

Tujuh puluh taun téh raket pisan patalina jeung tanah anu meunang waktu reureuh, anu ogé raket pisan patalina jeung “tujuh kali.” Daniel keur ngupayakeun supaya “ngartos kana patalina” antara “pangbuangan tujuh puluh taun” jeung “dua rébu tilu ratus taun” “saméméh panyucian tempat suci Allah.” Ku kituna anjeunna keur ngupayakeun ngartos kana patalina antara titingalian “chazon” jeung titingalian “mareh.” Mustahil pikeun ngartos patalina éta lamun teu ngakuan reureuhna tanah dina Imamat dua puluh lima jeung dua puluh genep dina patalina jeung pangbuangan tujuh puluh taun anu diucapkeun ku Yermia. Lamun anjeun teu percaya yén “tujuh kali” ngagambarkeun hiji mangsa nubuat salila dua rébu lima ratus dua puluh taun, anjeun ngaluarkeun diri sorangan tina golongan jalma-jalma anu dilambangkeun ku Daniel dina poé-poé panungtungan. Kaum Millerit percaya yén “tujuh kali” téh hiji nubuat waktu, tapi Adventisme ayeuna henteu deui.

Daniel, saperti sakabéh nabi, ngagambarkeun umat Allah dina ahir dunya, jeung katerangan Sister White ngeunaan kahayangna pikeun ngartos hubungan antara tujuh puluh taun (the “seven times”) jeung dua rébu tilu ratus taun, ngawakilan kahayang anu kudu dipiboga ku umat Allah dina poé-poé panungtungan. Sakumaha geus ditepikeun dina tulisan-tulisan saméméhna, teu aya bebeneran anu digambarkeun dina bagan 1843 jeung 1850 anu henteu sacara langsung dirojong (sacara terus-terusan diulang) dina tulisan-tulisan Sister White.

Mutiara-mutiara Miller bakal nyorot sapuluh kali leuwih caang dina Panjerit Tengah Peuting di poé-poé panungtungan, sarta ku kituna, éta mutiara-mutiara ngalambangkeun ujian panungtungan pikeun para parawan Adventisme. Mutiara-mutiara éta téh bebeneran-bebeneran dasar anu dilambangkeun dina papan-papan Habakuk, jeung mutiara-mutiara dina peti anu diteundeun dina hiji méja di tengah kamar Miller. Ujian dasar téh nyaéta ujian panungtungan, tapi kitu deui kakawasaan Roh Nubuat. Nolak bebeneran-bebeneran dasar, anu dina impian Miller dilambangkeun minangka mutiara-mutiara, hartina dina waktos anu sarua nolak Roh Nubuat.

Panipuan anu pangpamungkasna ti Sétan nyaéta ngajadikeun kasaksian Roh Allah teu aya gunana. “Lamun teu aya tetenjoan, bangsa jadi binasa” (Siloka 29:18). Sétan bakal damel kalawan licik, ku rupa-rupa cara jeung ngaliwatan rupa-rupa sarana, pikeun ngagoyahkeun kapercayaan umat sesa Allah kana kasaksian anu sajati. Anjeunna bakal ngawanohkeun tetenjoan palsu pikeun nyasabkeun, sarta bakal nyampurkeun anu palsu jeung anu sajati, nepi ka jalma-jalma jadi jijik, ku kituna maranéhna bakal nganggap sagala hal anu ngagem ngaran tetenjoan minangka hiji rupa fanatisme; tapi jiwa-jiwa anu jujur, ku ngabandingkeun anu palsu jeung anu sajati, bakal dipaparin kamampuhan pikeun ngabédakeun antara éta.” *Selected Messages*, jilid 2, 78.

Urang ayeuna keur nyanghareupan paningkatan pangaweruh anu kajadian dina sajarah kaum Millerite ti 1798 nepi ka 1844, tapi urang ogé netelakeun yén sanajan kaum Millerite leres dina nerapkeun nubuat, maranéhna diwatesan ku sajarah tempat maranéhna dihudangkeun. Urang ayeuna aya dina poé-poé panungtungan, jeung dina generasi pamungkas (kaopat) Adventisme.

Dina mangsa ieu, Adventisme geus kitu keneh didoktrin ku tradisi jeung kabiasaan (permata palsu), nepi ka henteu deui terang naon ari bebeneran-bebeneran dasar téh. Henteu nyaho naon éta bebeneran-bebeneran téh nyegah Adventisme tina ngartos kana pentingna éta bebeneran-bebeneran, sarta ngajadikeun euweuh hartina parentah-parentah anu terus-terusan diulang pikeun ngajaga jeung miara éta bebeneran-bebeneran.

Saméméh urang neraskeun deui kana tafsiran Jibril ngeunaan titingalian Walungan Ulai, urang baris ngabahas heula sababaraha perkara anu patalina jeung bebeneran-bebeneran dasar sarta kawibawaan Roh Nubuat. Para teolog modéren ngabantah yén petikan di handap ieu netelakeun yén nubuat waktu anu pangpanjangna dina Alkitab téh nyaéta dua rébu tilu ratus taun.

Pangalaman para murid anu ngawawarkeun “injil Karajaan” dina mangsa kedatangan Kristus anu kahiji, miboga padanan dina pangalaman jalma-jalma anu ngumumkeun amanat ngeunaan kedatangan-Na anu kadua. Sakumaha para murid indit ngawawarkeun, “Waktuna geus sampurna, Karajaan Allah geus caket,” kitu deui Miller jeung rerencangan-Na ngumumkeun yén mangsa nubuat anu pangpanjangna jeung anu pamungkas anu ditembongkeun dina Alkitab geus meh lekasan, yén pangadilan geus caket, sarta yén Karajaan anu langgeng baris diasupkeun. Pangwawaraan para murid ngeunaan waktu téh dumasar kana tujuh puluh minggu dina Daniel 9. Amanat anu dipasihkeun ku Miller jeung rerencangan-Na ngumumkeun réngsena 2300 poé dina Daniel 8:14, anu ku éta tujuh puluh minggu téh mangrupa sabagianana. Pangwawaraan duanana dumasar kana kacumponan bagian anu béda tina mangsa nubuat anu agung anu sarua.

“Jiga murid-murid anu kahiji, William Miller jeung rerencangan-rerencanganana ogé henteu, ku dirina sorangan, ngartos sapinuhna kana harti anu jero tina pesen anu maranéhna bawa. Kasalahan-kasalahan anu geus lila ngakar di jero garéja ngahalangan maranéhna nepi ka henteu ngahontal panafsiran anu leres ngeunaan hiji titik penting dina nubuat. Ku sabab kitu, sanajan maranéhna ngawartakeun pesen anu ku Allah geus dipercayakeun ka maranéhna pikeun dipasrahkeun ka dunya, tapi ku lantaran salah paham kana hartina, maranéhna ngalaman kaciwa.” *The Great Controversy*, 351.

Éta petikan nyebutkeun yén, “Miller jeung para rérencanganana ngumumkeun yén mangsa nubuat anu pangpanjangna jeung anu pamungkas anu dipintonkeun dina Kitab Suci geus méh béak,” sarta para ahli teologi ngaku yén mangsa nubuat anu pangpanjangna jeung anu pamungkas téh nyaéta dua rébu tilu ratus taun. Maranéhna satuluyna ngaku yén ieu anu keur ditunjuk ku Sadérék White dina petikan éta, sabab, ceuk maranéhna, manéhna keur langsung nyarioskeun mangsa dua rébu tilu ratus taun. Maranéhna buta kana sagala patalina antara tujuh puluh taun jeung mangsa dua rébu tilu ratus taun. Maranéhna buta kana cahaya anu keur ditéangan ku Daniel sangkan kaharti.

Ellen White téh saurang Millerite, sarta anjeunna terang kana amanat-amanat anu geus ditempatkeun dina bagan panaratas 1843, jeung dina bagan panaratas 1850 anu diterbitkeun ku F. D. Nichols. Bagan 1850, anu dihasilkeun ku Nichols, dipersiapkeun di imah Nichol dina mangsa anu sarua nalika James jeung Ellen White cicing babarengan jeung Nichols. Mangsa nubuat anu pangpanjangna dina Alkitab, anu dilambangkeun dina duanana bagan éta, lain dua rébu tilu ratus taun, tapi “tujuh kali,” dina Imamat dua puluh genep.

Nyanggakeun yén petikan saméméhna téh hiji idéntifikasi anu diilhamkeun ngeunaan dua rébu tilu ratus taun minangka mangsa nubuat anu pangpanjangna jeung panungtungna, sarua waé jeung ngajadikeun tulisan-tulisan Sister White silih bantah sorangan. Lamun anjeunna percaya kana naon anu diklaim ku para teolog ngeunaan petikan ieu, mangka naon hartina nalika anjeunna ngesahkeun bagan-bagan anu ngadukung “tujuh kali?”

“Kuring geus ningali yén bagan 1843 dipingpin ku panangan Gusti, jeung yén éta henteu pantes dirobah; yén angka-angkana téh sakumaha anu Anjeunna kersa; yén panangan-Na aya di luhurna sarta nyumputkeun hiji kasalahan dina sawatara angka éta, nepi ka teu aya saurang ogé anu bisa ningali éta, dugi panangan-Na dipiceun.” *Early Writings*, 74.

Jalma-jalma anu hayang mertahankeun tradisi jeung dongéng-dongéngna bisa waé ngabantah yén dina bagan taun 1843, Gusti nahan panangan-Na dina luhureun kasalahan “tujuh kali,” nepi ka engké Anjeunna miceun panangan-Na. Masalahna tina anggapan éta nyaéta yén Sadérék White netelakeun iraha Gusti miceun panangan-Na tina angka-angka éta; panangan-Na geus dipiceun saméméh 22 Oktober 1844, pas sanggeus kuciwa anu kahiji. Dina kasaksianana ngeunaan éta kajadian, anjeunna nunjukkeun kasalahan anu dibenerkeun, sarta écés yén kasalahan éta lain “tujuh kali.”

“Jalma-jalma anu satia, anu kuciwa, anu teu bisa ngarti ku naon Gustina maranéhna teu sumping, henteu diantep dina poek. Deui maranéhna ditungtun ka Alkitabna pikeun nalungtik mangsa-mangsa nubuat. Leungeun Gusti dicabut tina angka-angka éta, sarta kasalahan éta dijelaskeun. Maranéhna ningali yén mangsa-mangsa nubuat éta nepi ka 1844, sarta yén bukti anu sarua anu ku maranéhna geus ditepikeun pikeun némbongkeun yén mangsa-mangsa nubuat éta réngsé dina 1843, ngabuktikeun yén éta bakal mungkas dina 1844.” *Early Writings*, 237.

Nalika panangan Gusti “dileupaskeun tina bagan-bagan éta, sarta kasalahanana dijelaskeun,” harita maranéhna tuluy ngakuan “yén bukti anu sarua anu ku maranéhna geus diajukeun pikeun némbongkeun yén mangsa-mangsa nubuat réngsé dina taun 1843, ngabuktikeun yén éta sabenerna bakal tamat dina taun 1844.” Mangsa-mangsa nubuat anu mula-mulana disangka réngsé dina taun 1843, digambarkeun dina bagan 1843, nyaéta bagan anu dipaké ku masing-masing tina tilu ratus pangkotbah Millerite. Mangsa-mangsa nubuat anu digambarkeun dina bagan éta anu réngsé dina taun 1843, nyaéta dua rébu tilu ratus taun tina Daniel pasal dalapan, ayat opat welas, dua rébu lima ratus dua puluh taun tina Imamat dua puluh genep, jeung sarébu tilu ratus tilu puluh lima taun tina Daniel dua welas. Sanggeus kuciwa anu kahiji, Gusti nyabut panangan-Na tina kasalahan éta, tuluy kaum Millerite ngakuan yén bukti anu sarua anu nandaan panutupan mangsa-mangsa nubuat dina taun 1843, saenyana ngabuktikeun yén mangsa-mangsa éta tamat dina taun 1844.

Bagan taun 1850 dijieun dina taun 1850, sarta mimiti dijual dina bulan Januari taun 1851. Ellen White nyatet yén bagan éta ogé mangrupa panggenapan tina Habakkuk, sakumaha anjeunna ogé kungsi nyatet ngeunaan bagan taun 1843. Bagan éta ogé ngagambarkeun mangsa nubuat anu pangpanjangna salaku “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep.

“Kuring ningali yén Allah aya dina penerbitan bagan ku Sadérék Nichols. Kuring ningali yén aya hiji nubuat ngeunaan bagan ieu dina Alkitab, jeung lamun bagan ieu dipidangkeun pikeun umat Allah, lamun ieu cekap pikeun nu saurang, éta ogé cekap pikeun nu séjén, jeung lamun nu saurang perelu bagan anyar nu dilukis dina ukuran nu leuwih gedé, sakabéh ogé merlukeunana sarua pisan.” Manuscript Releases, jilid 13, 359.

Ngaku yén rujukan Sister White kana kanyataan yén kaum Millerite “ngawawarkeun yén mangsa nubuat anu pangpanjangna jeung anu panungtung anu ditepikeun dina Alkitab geus rék béak,” téh leres, sabab maranéhna mémang kitu. Ngaku yén “mangsa nubuat” anu “pangpanjangna” téh nyaéta dua rébu tilu ratus taun, ngajadikeun kasaksian Sister White nentang dirina sorangan, sarta nentang catetan sajarah. Percaya kana dongéng éta hartina percaya kana kabohongan, jeung dina poé-pocé panungtung jalma-jalma anu milih percaya kana kabohongan, ngalakukeun kitu sabab maranéhna henteu nyaah kana bebeneran.

Isa teu ngainokulasi Diri-Na ku cara mujijat ku hiji jinis anestesia ilahi sangkan tiasa ngalangkungan sangsara salib. Isa nandangan sangsara kalayan sangsara ilahi, anu jauh ngaleuwihan naon baé nu sanggup ditanggung ku mahluk ciptaan-Na. Sanajan kitu, umat manusa diciptakeun nurutkeun gambar-Na, sarta ilham netelakeun yén umat manusa kudu meunang kameunangan sakumaha Anjeunna parantos meunang kameunangan. Naon anu ngamungkinkeun Kristus tahan dina sangsara salib téh nyaéta hiji sipat anu kagungan ku Anjeunna, anu ogé dipiboga ku umat manusa.

Ningali ka Yesus, anu jadi pangarang jeung panyampurna iman urang; anu ku sabab kabungah anu geus ditetepkeun di payuneun Anjeunna, Anjeunna tahan nanggung salib, henteu nganggap hina kana kaéra, sarta ayeuna linggih di sisi katuhu tahta Allah. Ibrani 12:1.

Isa tahan kasangsaraan salib téh, ku sabab aya hiji tujuan anu geus dipasang di payuneun Mantenna; jeung urang geus dijadikeun nurutkeun gambar-Na, ku kituna urang téh mahluk anu didorong ku tujuan. Ieu mangrupa bagian tina rarancang urang. Lamun urang geus kabawa kana kapercayaan yén ngartos kana dasar-dasar Adventisme téh henteu penting, urang moal boga pangjurung pikeun ngalakukeun éta hal pisan. Hiji-hijina pangjurung ilahi anu bisa dihudangkeun ku Roh Suci pikeun nungkulan kaayaan Laodikia éta nyaéta kanyaah ka bebeneran. Kanyaah ka bebeneran bakal diuji ku ayana kabiasaan-kabiasaan jeung tradisi-tradisi anu gampang ditarima, anu dirancang pikeun ngareunahkeun ceuli urang anu gatel. Lamun dina kanyamanan Laodikia urang teu boga kahayang pikeun ngartos bebeneran pikeun diri urang sorangan, urang bakal leungit. Ieu téh kaayaan Adventisme ayeuna.

Daniél téh hiji conto umat Allah dina poé-pocé panungtungan anu ku jalan kecap nubuat keur ngupayakeun ngartos hubungan antara panawanan tujuh puluh taun jeung nubuat dua rébu tilu ratus taun. Ngenalkeun nubuat dua rébu tilu ratus taun minangka mangsa nubuat anu pangpanjangna jeung anu pamungkas téh sarua jeung nampik bebeneran-bebeneran dasar Adventisme, sarta dina waktu anu sarua nampik kawibawaan Roh Nubuat. Ngaku yén nalika kaum Millerit nepikeun mangsa nubuat anu pangpanjangna jeung anu pamungkas, éta téh dua rébu tilu ratus taun, sarua jeung nampik catetan sajarah.

“Urang teu boga naon-naon anu kudu dipikasieun ngeunaan mangsa nu bakal datang, iwal lamun urang poho kana jalan kumaha Gusti parantos nungtun urang, jeung kana pangajaran-Na dina sajarah kahirupan urang baheula.” *Life Sketches*, 196.

Jibril sumping pikeun masihan ka Daniel pangarti ngeunaan duanana titingalian “march” jeung “chazon”, sarta anjeunna maréntahkeun Daniel supaya dina pikiran misahkeun éta dua titingalian, sanajan écés yén duanana miboga patalina dina nubuat. Titingalian éta ngawengku karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab dina pasal tujuh jeung dalapan, anu mangrupa pangulangan sarta pangjentrekan leuwih jembar tina karajaan-karajaan anu sarua dina pasal dua. Éta katerangan ngawengku dialog sawarga anu ngagambarkeun hiji titingalian minangka panginjak-injakan ka Bait Suci Allah jeung umat-Na, sarta titingalian séjén ngeunaan karya mulangkeun umat jeung Bait Suci.

Nalika Jibril nepikeun tafsiran éta, anu ahirna jadi inti tina pesen anu diproklamasikeun ku kaum Millerit, aya hiji patalina antara dua tetenjoan éta, anu kudu diperhatikeun ku jalma-jalma anu ngalaksanakeun parentah pikeun nyieun pamisahan dina pikiran ngeunaan tafsiran éta. Salah sahiji bédana ditepikeun ku dua kecap anu duanana ditarjamahkeun jadi “ditangtukeun.”

Tujuh puluh minggu geus ditangtukeun pikeun bangsamu jeung pikeun kota suci anjeun, pikeun ngaréngsékeun palanggaran, jeung pikeun ngadamel ahir tina dosa-dosa, jeung pikeun ngayakeun panebusan pikeun kajahatan, jeung pikeun ngawanohkeun kabeneran anu langgeng, jeung pikeun ngameterkeun tetenjoan jeung nubuat, jeung pikeun ngurapan Anu Maha Suci. Ku sabab éta, terangkeun jeung pahamanlah, yén ti mimiti kaluarna parentah pikeun mulangkeun jeung ngawangun Yerusalem nepi ka Al-Masih, Pangeran éta, bakal aya tujuh minggu, jeung genep puluh dua minggu; alun-alun bakal diwangun deui, kitu deui témbokna, sanajan dina mangsa kasusah. Jeung sanggeus genep puluh dua minggu, Al-Masih bakal dipaéhan, tapi lain pikeun dirina sorangan; jeung rahayat ti pangeran anu bakal datang bakal ngancurkeun kota jeung tempat suci éta; jeung ahirna bakal datang kawas caah, jeung nepi ka ahir perang karuksakan-karuksakan geus ditangtukeun. Jeung manéhna bakal ngukuhkeun perjangjian jeung loba jalma salila hiji minggu; jeung di tengah minggu éta manéhna bakal nyababkeun kurban jeung persembahan eureun, jeung ku lantaran sumebarna kajijikeun-jijikeun, manéhna bakal ngajadikeun éta tumpur, nepi ka panyampurnaanana, jeung naon anu geus ditangtukeun bakal dituangkeun ka anu dijadikeun tumpur. Daniel 9:24–27.

Tujuh puluh minggu (opat ratus salapan puluh taun) geus ditangtukeun pikeun umat jeung kota suci. Kecap anu ditarjamahkeun jadi “ditangtukeun” hartina “dipotong kaluar”, jeung kecap éta nandakeun hiji mangsa atawa mangsa pangujian pikeun urang Yahudi jeung Yerusalem. Eta ogé ngalambangkeun mangsa pambarontakan anu nyababkeun karuksakan Yerusalem jeung panawanan salila tujuh puluh taun. Ku kituna, opat ratus salapan puluh taun éta tuluy “ditangtukeun”, dimimitian ti dekrét katilu. Opat ratus salapan puluh taun pambarontakan anu kahiji nyababkeun tilu serangan Nebukadnesar, karuksakan ahir Yerusalem, jeung panyebaran sarta panawanan salila tujuh puluh taun ka Isra'il literal di Babul literal.

Kaputusan anu kahiji nandaan ahir pangbuangan jeung awal padamelan ngawangun deui Yerusalem. Kaputusan anu katilu nandaan mimiti dua rébu tilu ratus taun. Kadatangan malaikat

anu kahiji nandaan ahir pangbuangan Israil rohani di Babul rohani salila sarébu dua ratus genep puluh taun, sarta éta nandaan awal hiji mangsa opat puluh genep taun, nalika Kristus ngagunakeun golongan Millerite pikeun kaluar tina pangbuangan sarta ngadegkeun hiji bait rohani.

Kecap anu ditarjamahkeun dua kali jadi “ditangtukeun” dina ayat dua puluh genep jeung dua puluh tujuh téh nyaéta “charats,” sarta hartina “nganyenyeri” jeung “hiji katangtuan”. Sacara nubuat geus “ditangtukeun” yén kapausan bakal narima hiji “tatuna” anu matak paéh, dina ahir indignasi anu kahiji. Ieu téh kecap anu sarua anu dipaké ku Daniel dina pasalABELAS, ayat tilu puluh genep.

Jeung raja éta bakal ngalampahkeun nurutkeun kahayangna sorangan; sarta manéhna bakal ngagedékeun dirina, jeung ngamulyakeun dirina saluhureun unggal allah, sarta bakal ngucapkeun perkara-perkara anu matak héran ngalawan Allahna sagala allah, sarta bakal hasil nepi ka amarah éta kalaksanakeun: sabab anu geus ditangtukeun éta bakal dipigawé. Daniel 11:36.

Dina ayat tilu puluh genep, “raja” téh nyaéta kapapaan. Kapapaan éta bakal jaya nepi ka taun 1798, nalika éta nampi tatu nu maéhan. Tuluy “amarah” nu kahiji kudu “dipungkas,” sabab “amarah” éta geus “ditangtukeun” (didékretkeun) supaya “dilaksanakeun.” Dina ahir amarah nu kahiji ngalawan karajaan kalér, nyaéta Israil, nu dimimitian dina taun 723 SM sarta réngsé dina taun 1798, kapapaan nampi hiji “tatu nu maéhan.” Kecap “ditangtukeun” hartina “tatu.”

Jeung kuring ningali salah sahiji huluna saolah-olah kungsi tatu nepi ka maot; sarta tatu nu matak maot éta cageur deui; jeung sakumna dunya haréraneun tuluy nuturkeun sato galak éta. Wahyu 13:3.

Kerangka nubuat kaum Millerit didasarkan pada dua kuasa pembinasaa, yakni paganisme yang kemudian disusul oleh kepausan. Mereka memahami bahwa kedua kuasa itu akan menginjak-injak ka Bait Suci sareng umatna, sebagaimana dilambangkeun dina visi “chazon” dina kitab Daniel pasal dalapan ayat tilu welas.

Saterusna kuring ngadangu hiji jalma suci keur nyarios, tuluy aya jalma suci séjén nyarios ka jalma suci anu tangtu éta, anu keur nyarios, “Sabaraha lila bakal lumangsung éta titingalian ngeunaan kurban sapopoe, jeung palanggaran anu nyababkeun kasunyatan, nepi ka boh tempat suci boh pasukan dipasrahkeun pikeun diinjak-injak?” Daniel 8:13.

Kakawasaan pangpapaan anu ngadadak nganyahokeun éta tempat suci jeung pasukan kudu nginjak-injakna salila sarébu dua ratus genep puluh taun.

Tapi palataran anu aya di luar Bait Allah ulah diukur, sabab eta geus dipasrahkeun ka bangsa-bangsa kapir; jeung kota suci bakal diinjak-injak ku maranehna salila opat puluh dua bulan. Jeung Kami bakal maparin kakawasaan ka dua saksi Kami, sarta maranehna bakal ngaramal salila sarébu dua ratus genep puluh poé, maké pakéan karung. Wahyu 11:2, 3.

Dina ahir amarah nu kahiji dina taun 1798, nubuat geus netepkeun pikeun “ngaluka” kapausan. Dina Daniel salapan, éta katetepan digambarkeun dina dua ayat panungtungan, sarta kecap anu dua kali ditarjamahkeun jadi “ditetepkeun” dina ayat-ayat éta patali jeung tetenjoan “chazon”, ari kecap anu ditarjamahkeun jadi “ditetepkeun” dina ayat ka dua puluh opat mah mangrupa kecap Ibrani

anu béda sarta patali jeung tetenjoan “mareh”. Daniel, anu ngawakilan umat Allah dina poé-poé panungtungan, keur narékahan ngartos hubungan antara dua tetenjoan éta, anu ku Jibril geus diparéntahkeun sangkan dipisahkeun dina pangarti.

Urang baris neraskeun ieu perkara dina artikel salajengna.

“Allah henteu maparin ka urang hiji pesen anu anyar. Urang kudu ngumumkeun pesen anu dina taun 1843 jeung 1844 ngaluarkeun urang ti garéja-garéja séjén.” Review and Herald, 19 Januari 1905.